

Libris .RO

Respect pentru oamenii si

LORENA LENN

DE
DRAGOSTE

POVEȘTI DE DRAGOSTE

STYLISHED

Timișoara, 2018

Samantha Anderson și-a privit cu nerăbdare ceasul de la mână. Mai avea doar câteva minute până urma să se îmbarce la bordul avionului de pasageri cu numărul LON 915 cu destinația Paris. În Londra ploua la ora aceea, un lucru obișnuit de altfel pentru acel oraș atât de drag ei. Ea și-a aranjat din nou eșarfa și a verificat dacă fusta și taiorul erau netede, fără cute. Și-a trecut printr-o mișcare rapidă limba peste buze, simțind emoția care o cuprindea într-un mod subtil: avea să fie primul ei zbor ca și copilot.

Abia aștepta să fie la manșa avionului și să simtă cum visul ei prinde viață. Și-a dorit încă de mică să piloteze avioane și a muncit enorm pentru a-și îndeplini această dorință arzătoare. Știa că încă mai are de muncit până va ajunge să fie pilot în adevăratul sens al cuvântului, dar era pregătită.

S-a privit pentru ultima dată în micuța oglindă pe care a luat-o din geantă, iar rezultatul a satisfăcut-o: părul ei, roșcat natural era bine prins, astfel încât să nu existe vreo șuviță rebelă care să o încurce. Buzele ei erau într-o nuanță transparentă, iar pentru machiajul ochilor a optat doar în ceea ce privește rimelul, nefiind atrasă de machiaj în mod special.

Cu inima strânsă, a intrat în cabina avionului, acolo unde se afla pilotul, care în acel moment

era întors cu spatele la ea, verificând ultimele rețușuri.

— Bună ziua, sunt Samantha Anderson, copilul dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc, a spus ea întinzând mâna spre superiorul său.

— Bună ziua, domnișoară Anderson. Eu sunt Brandon Terrance, pilotul. Mă bucur să te cunosc. Bun venit la bord, sau mai bine zis în cabină, i-a spus bărbatul întorcându-se spre ea și întinzându-i mâna, în timp ce zâmbetul îi dezvăluia gropițele din obraji.

Samantha a fost aproape izbită de frumusețea pilotului. Era brunet, cu ochi căprui și avea o statură athletică, din câte a reușit ea să vadă. În timp ce dădea mâna cu el, realiza că aproape își ține respirația, deși ea nu era o fire ușor impresionabilă, mai ales în materie de bărbați.

— Mulțumesc, domnule Terrance, și eu mă bucur să vă cunosc, i-a răspuns ea cu o voce aproape străină, pe care nu și-o recunoștea. Pot să iau loc?

— Sigur, a invitat-o Brandon, privind-o cu atenție. Mai avem zece minute până decolăm, iar vremea este excelentă pentru zbor, a adăugat el, întinzându-se pe scaun.

— Așa e, a aprobat ea, privind spre cerul senin, încercând în același timp să-și liniștească bătăile inimii.

— Vrei să bei ceva: apă, suc? a întrebat-o el amabil, întorcându-se din nou spre ea.

— Nu, mulțumesc, domnule Terrance, e bine

așa, i-a zis Samantha, privindu-l cu emoție.

— Oh, încetează cu domnule Terrance, nu am o sută de ani, a glumit el izbucnind în râs. Și presupun că pot să-ți spun Samantha, nu-i așa? Hai să lăsăm formalismele, nu sunt adeptul lor.

— Bine, d... Brandon. E bine așa? l-a întrebat ea zâmbind.

— E foarte bine, Samantha, i-a răspuns el zâmbindu-i.

Era incredibil: se afla de câteva minute în cabină cu Brandon, iar faptul că el era fermecător și amuzant îi plăcea foarte mult. Se așteptase la o cu totul altă atitudine din partea lui, având în vedere că ea era o femeie copilot.

— Nu mă așteptam să fiu primită astfel, având în vedere faptul că sunt o femeie copilot. Acest lucru atrage de obicei tot felul de ironii și comentarii din partea bărbaților, iar culoarea părului meu este încă un element de amuzament pentru ei, i-a explicat Samantha, simțindu-se în largul ei. El avea acel ceva care o atrăgea și o putea face să comunice, iar asta o ajuta să se simtă bine.

— Înseamnă că acei bărbați nu prea au min-te. Astea sunt niște prejudecăți infantile pe care nu le agreez, a asigurat-o el cu un surâs adorabil în colțul buzelor. Dacă te afli aici înseamnă că ești pregătită pentru asta. Deci, spune-mi, vrei să-mi iei locul cât de curând, nu-i așa?

— Eu... e chiar atât de evident? l-a întrebat ea cu timiditate. Și nu, nu vreau neapărat locul tău, ci

un loc al meu, printre căpitanii de zbor. Ochii i-au alunecau fără voie pe chipul, corpul și mâinile lui, acolo unde a observat că nu are verighetă.

— Mi se pare normal să vrei asta, și îți doresc mult succes! i-a urat Brandon cu sinceritate.

E primul tău zbor ca și copilot, am dreptate?

— Mulțumesc. Da, e primul meu zbor... voi face tot posibilul să-ți fiu de ajutor, i-a mărturisit Samantha privindu-l cu seriozitate.

— Sunt convins de asta, deși ne cunoaștem de câteva minute. Dacă mai ai unele lucruri de făcut, acum e momentul, căci în curând vom decola, a anunțat-o Brandon privind-o, după care și-a pus ochelarii de soare, fiindcă lumina era prea puternică și și-a îndreptat privirea asupra sticlei de apă pe care o avea lângă el.

Samantha a ieșit pentru ultima dată afară, inspirând aerul ploios al Londrei. Spera ca totul să se termine cu bine și să ajungă la timp la destinație. Era conștientă de faptul că erau atâtea oameni care depindeau de abilitățile ei și de cele ale lui Brandon pentru a ajunge la Paris, un oraș minunat, un loc al întâlnirilor de afaceri pentru unii, sau al iubirii, în cazul altora. Ea personal, își dorea să vadă acel oraș despre care auzise atâtea lucruri frumoase. S-a întors apoi în cabina piloților, și s-a așezat pe scaunul ei, așteptând instrucțiunile lui Brandon, care și-a întins ușor brațele înainte de a le vorbi pasagerilor.

— Bună ziua! Sunt Brandon Terrance, căpita-

nul acestui avion. Vă doresc un zbor plăcut tuturor, iar dacă aveți nevoie de ceva, colegele noastre stewardese vă stau la dispoziție.

Samantha l-a ascultat vorbind și nu și-a ascuns zâmbetul. Brandon avea o voce liniștitoare, menită să-i aducă pe ceilalți în direcția dorită de el, iar acest lucru conta enorm în ceea ce făceau ei. Era foarte important să își poată controla pasagerii, chiar și în momente mai tensionate.

Ea și-a pus căștile, în timp ce Brandon transmitea informațiile zborului turnului de control.

— Totul e pregătit acum. Putem decola, i-a spus el privind-o cu un zâmbet care îi oferea siguranță, dar nu numai...

— Bine, i-a zis Samantha, zâmbindu-i la rândul ei, după care și-a îndreptat atenția asupra aparatului de bord și făcând manevrele necesare decolării, împreună cu el.

Avionul s-a ridicat încet încet de la sol, iar Samantha și-a simțit inima tot mai mică. Respira puțin mai dificil din cauza presiunii, dar și a adrenalinei pe care o simțea în tot corpul.

— Vezi, e ca atunci când faci dragoste. Te simți ca și cum ai pluti, i-a spus el, sesizând amuzat culoarea din obraji ei.

— Întotdeauna glumești așa? l-a întrebat ea, evitând să-l privească, concentrându-se asupra peisajului minunat din fața ei. Norii erau ca un pasaj pufos prin care avionul înainta cu ușurință.

— Nu glumesc, i-a zis Brandon zâmbind.

— Am vrut să spun: vorbești mereu așa cu cei care îți sunt copiloți?

— Nu chiar așa, dar de fiecare dată când zbor îmi place să destind atmosfera. Nu-mi place să fie o tensiune oarecare în cabina mea, i-a explicat el cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Și nu ți s-a spus vreodată că ai un simț al umorului mult prea dezvoltat? i-a spus ea simțindu-se degajată, în ciuda glumei lui.

— Nu, nu am avut vreo plângere în sensul ăsta. Deci, Samantha, despre ce putem vorbi pe parcursul zborului?

Ea l-a privit încruntată, spunându-i pe un ton care se voia a fi cât mai sever.

— Despre cât mai puține lucruri și, în mod sigur, nu despre ceea ce ai menționat mai devreme.

— Doar nu-ți imaginezi că voi tăcea timp de aproximativ două ore cât durează zborul? a tachinat-o el, neputându-se abține.

— Nu, cred că ai dreptate, asta ar fi imposibil... a concluzionat ea, ironizându-l.

— Deci: politică, religie, științe, alege tu un subiect, și-a exprimat el dorința, ignorându-i protestele.

— Cred că... niciunul. Mai bine mi-ai spune dacă sunt prima femeie copilot alături de care zbori, i-a spus ea curioasă, încercând să-i distragă atenția de la alte subiecte...

— Da, ești.

— Și cu ceilalți bărbați despre ce vorbești?

— Despre toate subiectele enumerate mai înainte și poate încă unul în plus... a lămurit-o el zâmbitor, întorcându-și privirea spre ea.

— Lasă-mă să ghicesc... sau mai bine nu, a respins ea ideea râzând.

— Nu e mare lucru. Bărbații mai vorbesc și despre asta, Samantha. Ar fi culmea să vorbim mai mult despre alți bărbați decât despre, hai să spun subiectul ăsta delicat: femeile.

Ea a înghițit cu greu, crezând că el va spune altceva, și s-a uitat din nou la norii aceia frumoși care îi înconjurau din toate părțile.

— Și... presupun că vorbiți tot felul de lucruri despre noi, femeile, nu-i așa? l-a chestionat ea privind numai în față, spre amuzamentul lui.

— Nu chiar. De exemplu, data trecută când am vorbit despre asta cu un coleg, îmi spunea lucruri legate de familia lui în general. Nu am intrat în amănunte legate de subiectul despre care nu vrei să vorbești, i-a zis el zâbind, observând că ea s-a întors să-l privească, surprinsă din nou de replica lui.

În acel moment s-a auzit o bătaie în ușa cabinei lor. Ușa s-a deschis, iar o femeie a intrat, oprindu-se în prag.

— Căpitane? Sunt Lucy, însoțitoarea de zbor. Doriți să vă servesc cu ceva? i-a întrebat ea pe amândoi, privirea rămânându-i ațintită asupra lui Brandon.

— Eu nu am nevoie de nimic, i-a zis el zâmbin-

— du-i amabil. Poate colega mea dorește ceva, a adăugat Brandon cu subînțeles, spre iritarea Samantha, care roșise din nou.

— Nu, mulțumesc, și eu sunt bine așa, i-a spus ea femeii, care a ieșit apoi, nu înainte de a-l privi lung pe căpitanul de zbor. Pariez că nu e singura care are reacția asta, a adăugat Samantha zâmbind.

— Ai dreptate, sunt multe tentații pe lumea asta, dar trebuie să fii destul de puternic încât să faci ceea ce consideri că e corect, i-a răspuns el serios.

Samantha a ridicat ușor din sprâncene. Nu s-a așteptat la răspunsul lui categoric.

— Să înțeleg că ai avut mult de luptat cu astfel de tentații în timp ce te aflai la comanda unui avion, i-a zis ea făcându-și de lucru privind stelele care începeau să apară pe cerul care se întuneca.

— Prefer să mă las tentat pe pământ, nu aici, în timp ce sunt responsabil pentru viața atâtor oameni. Oricum, nu sunt adeptul unor aventuri cu personalul, a lămurit-o el pe același ton.

Samantha și-a făcut curaj și l-a privit: Brandon a devenit dintr-odată serios și nu era sigură că latura aceasta a lui o făcea să reacționeze la fel ca cealaltă latură, amuzantă.

— Știi, te prinde mai bine atunci când zâmbești, i-a spus ea, încercând să-l readucă la starea de dinainte.

— Ai grijă ce spui, m-aș putea folosi de asta, i-a

promis el zâmbind, urmându-i sfatul fără să realizeze.

Samantha și-a privit ceasul. Trecuse aproximativ jumătate de oră de când se afla la bordul avionului împreună cu unul dintre cei mai frumoși piloți din câți văzuse, trebuia să recunoască asta, dar numai într-un loc bine ascuns al minții.

— Abia aștepti să ieși de aici, așa e? a întrebat-o el în timp ce observa aparatura de bord. Mereu i-a plăcut să fie la bordul unui avion modern, care putea asigura atât protecția lui, cât și a celorlalți membri ai echipajului, și nu în ultimul rând a pasagerilor care își puneau încrederea în el, ca de fiecare dată.

— Adevărul e că abia aștept să văd Parisul, chiar dacă nu pot sta mult acolo, fiindcă trebuie să ne întoarcem la Londra. Am auzit că francezii nu au un umor atât de bogat ca al nostru, i-a zis ea surâzând.

Brandon i-a observat tinerei sclipirea fascinată din privire atunci când a menționat numele capitalei Franței.

— Asta îmi acordă încă un punct în plus la categoria asta, i-a zis el, punând timp de câteva secunde pilotul automat în funcțiune. S-a ridicat apoi în picioare și și-a desfăcut o nouă sticlă cu apă, sorbind cu poftă. Vrei și tu? a întrebat-o apoi, întinzându-i o sticlă sigilată.

— Mulțumesc, i-a spus ea, întorcându-se spre el pentru a lua sticla. Era atât de înalt pentru acel

spațiu atât de mic cum era cabina avionului, iar statura lui impunătoare o făcea să simtă brusc nevoia de apă. I-a luat sticla din mână și a băut, după care a așezat-o în locul special destinat.

— Revin imediat, bine? i-a zis el, după care a deschis ușa și a ieșit.

Samantha s-a concentrat apoi asupra zborului. Era atât de plăcut să facă asta, adică ceea ce și-a dorit încă de mică, atunci când și-a promis că va face acest lucru. Și-a amintit și reacția dezamăgitoare a părinților ei atunci când le-a spus ce vrea să devină, dar și tristețea resimțită în momentul acela. Singurii care au susținut-o au fost cei doi frați ai ei, Sloan și Lawrence, doi băieți frumoși și puternici care au fost protectorii ei de fiecare dată când cineva o necăjea, atât pe vremea când era la școală, cât și mai târziu. De asemenea, prietena ei din copilărie, Melissa Cutler, a fost alături de ea, astfel că, în final, a reușit ceea ce și-a propus.

Samantha a fost distrasă din gândurile ei de ușa cabinei care se deschise brusc.

— M-am întors, a spus cel căruia deja îi recunoștea vocea. Vreo problemă? a întrebat-o el în timp ce își ocupa locul pe scaun cu lejeritatea aceea pe care ea aproape că o invidia.

Și Samantha ar fi vrut să se simtă atât de sigură pe ea, precum dădea el impresia. Sigur că de-a lungul anilor evoluase în sensul acesta, însă nu atât cât și-ar fi dorit.

— Nu, totul e bine, l-a asigurat ea sperând că

nu îi tremură vocea. Mereu i se întâmpla așa când își aducea aminte de copilărie și de familia ei.

— Din câte știu, atunci când o femeie spune că totul e bine, de fapt nu e chiar așa. S-a întâmplat ceva? a întrebat-o el, dându-și seama că ea se retrage din nou în carapacea aceea pe care o folosea de câte ori voia să disimuleze stăpânirea de sine.

— Nu. Toate aparatele funcționează la parametri optimi, i-a zis ea, eschivându-se.

— Văd asta, dar știi că nu la ele mă refeream. Noi suntem oameni, nu mașinării, și e normal să mai avem momente de slăbiciune, să le spun așa.

— Știu... bine, îți voi spune, dar să nu îndrăznești să râzi de mine, i-a cerut ea pe un ton autoritar în aparență.

— Nu aș râde de un membru al echipajului meu. Spune, despre ce e vorba, a îndemnat-o Brandon, în timp ce a luat din nou manșa în mâinile lui pentru a direcționa avionul spre traseul prestabilit.

— Am devenit puțin nostalgică, atât. Mi-am amintit de cei doi frați ai mei și de prietena mea, Melissa. Nu i-am mai văzut de câteva zile și mi-e dor de ei, a recunoscut ea, privind-l pe furios să vadă dacă râde de ea.

— Știu cum e. Și eu am o soră mai mică ce se bucură când vin acasă dintr-o călătorie, ca și când nu m-ar mai fi văzut de nu știu cât timp, i-a mărturisit el surâzând, amintindu-și cu drag felul în care era înlănțuit de brațele surorii lui, care nu i-ar mai